

Arrest

nr. 270 379 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2021 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 maart 2021 een aanvraag in tot de afgifte van een visum gezinshereniging, dit om haar Eritrese echtgenoot te vervoegen, die in België is erkend als vluchteling op 10 maart 2020.

1.2. Verweerder neemt op 28 oktober 2021 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van H.K.F. 23/05/1991 van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België, T.T.T. 16/11/1985, van Eritrese nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 24/01/2010 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Meneer heeft Eritrea verlaten in 2011 en verbleef in Israël gedurende 8 jaar

Ze zagen mekaar voor de 1ste keer in september 2009

Het is een gearrangeerd huwelijk

Betrokkenen huwden op voor de kerk op 24/01/2010, huwelijk werd geregistreerd op 01/04/2010

Ze hebben mekaar de laatste keer gezien op juni 2011, de dag dat hij uit Eritrea vertrok

Betrokkene woonden 1 jaar en 5 maanden samen

Ze hebben dagelijks contact via Imo en Messenger

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 08/09/2021 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 26/09/2021 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen van H.K.F. en T.T.T. voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. Overwegende dat een niet gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd en dat daarom bijkomend onderzoek werd verricht in het licht van art. 12bis§5 en 6.

Dit advies is onder meer gebaseerd op :

- Wat betreft de akte: Betrokkenen zijn op 24.01.2010 religieus gehuwd voor de orthodoxe kerk in Hadas (Eritrea). Het huwelijk werd officieel geregistreerd op 01.04.2010. Het document is niet gelegaliseerd, zodat de echtheid ervan onmogelijk gegarandeerd kan worden. Het is dus goed mogelijk dat betrokkenen nooit echt met elkaar zijn gehuwd, maar nu wel een huwelijksakte kunnen voorleggen.

- Verblijfsvoordeel voor mevrouw: Door nu de huwelijksakte aan te bieden, op een moment dat de man in België verblijfsrecht geniet als erkend vluchteling, is er een verblijfsvoordeel aan verbonden voor de vrouw die momenteel in Kampala (Oeganda) blijkt te verblijven als asielzoeker. Nu meneer verblijf heeft in België, ziet zij haar kans om gezinshereniging aan te vragen.

- Relatieverloop: Het betrof een zuiver gearrangeerd huwelijk. Ze zagen mekaar voor het eerst in september 2009. Op 24.01.2010 vond het huwelijk plaats. Er is dus sprake van een snelle gang van zaken.

- Weinig tot geen huwelijksleven: Na het huwelijk d.d. 24.01.2010 zouden ze 1 jaar en 5 maanden samengewoond hebben bij de ouders van meneer. In juni 2011 is meneer uit Eritrea weggegaan. Hij legde een hele route af via Soedan en Egypte naar Israël. Daar bleef hij tot 15.01.2019. Toen nam hij het vliegtuig naar Kampala (Oeganda) en vandaar naar Frankrijk. Vervolgens ging hij met de trein naar België.

Hij wilde waarschijnlijk naar Groot-Brittannië. In april 2019 strandde hij in België en vroeg hij asiel aan.

Op 14.04.2020 werd hij erkend als vluchteling. Op 01.11.2020 verliet ook mevrouw Eritrea om via Ethiopië en Kenia in Oeganda terecht te komen en er asiel aan te vragen en op 17.02.2021 bij de Belgische ambassade een visum gezinshereniging aan te vragen. Van een stabiel huwelijk is er dus nog geen sprake geweest. Betrokkenen hadden mekaar sinds juni 2011 (dit is 10 jaar!) niet meer gezien en zijn dus eigenlijk slechts vreemden t.o.v. mekaar. Het is weinig realistisch dat dit huwelijk in België ineens in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren. Uit andere dossiers weten we intussen dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar Europa te kunnen komen.

- *Relatiebewijzen: Er worden enkel afdrukken van chatgesprekken en videogesprekken voorgelegd. De inhoud van de communicatie kan niet worden nagegaan aangezien betrokkenen Tigrinya spreken. Dergelijke bewijzen zijn echter niet doorslaggevend, want ook in de dossiers waar de naar België overgekomen partners nadien terug verdwenen zijn, werden dergelijke bewijzen voorgelegd. Meneer stuurt geld op naar mevrouw in Kampala. Meneer is mevrouw van 11.07.2021 tot 21.08.2021 gaan opzoeken in Oeganda. Daar werden dan een reeks geposeerde foto's getrokken. Het lijkt allemaal nogal geënceneerd om een dossier aan relatiebewijzen op te bouwen.*

- *Meneer geniet leefloon van het OCMW om van te leven. Hij kan dus nog niet in zijn eigen onderhoud voorzien, laat staan dat hij zijn echtgenote kan onderhouden. België kan onmogelijk alle vreemde onderdanen die naar België willen komen onderhouden.*

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van "art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen (materiële motiveringsplicht) en de zorgvuldigheidsplicht".

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De Raad is bevoegd in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of verweerster bij de beoordeling uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dat kan besloten worden dat, indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Staassecretaris de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat verzoekster van mening is dat de beslissing van verweerster in casu gebrekkig en niet zorgvuldig werd gemotiveerd.

De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

(...)

Verweerster verwijst in casu naar artikel 146 bis van het BW dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Daarnaast verwijst zij naar artikel 21 WIPR.

Artikel 21 van het WIPR stelt het volgende: "De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Echter artikel 146 bis BW is enkel van toepassing indien één van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft. Dit is in casu niet het geval aangezien het om een huwelijk gaat tussen 2 Eritrese onderdanen.

In dergelijk geval dient gekeken te worden naar het buitenlands recht, in dit geval het Eritrese recht. Over het Eritrese recht wordt in de bestreden beslissing niets vermeld.

Artikel 21 WIPR laat verweerder toe om de rechtsgeldigheid van een buitenlandse akte in vraag te stellen, onder meer omdat bij de totstandkoming van deze akte niet de correcte rechtsregels werden toegepast of omdat diegene op wie deze akte betrekking heeft handelingen heeft gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht, en om te oordelen dat een buitenlandse akte, die conform het buitenlands recht werd opgesteld, niet kan worden aanvaard omdat dit tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Wanneer het buitenlands recht schijnhuwelijken niet kent en/of niet sanctioneert, verschijnt artikel 146bis BW opnieuw ten tonele maar deze keer onder de noemer van de exceptie van de openbare orde. In België wordt immers algemeen aanvaard dat huwelijken waarbij minstens één van de echtgenoten kennelijk niet de intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen strijdig zijn met de Belgische internationale openbare orde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verwerende partij heeft onderzocht of het Eritrese recht de figuur van het schijnhuwelijk kent en/of sanctioneert, en er kan dan ook niet zonder meer in voorliggend geval toepassing gemaakt worden van artikel 146bis B.W.

Dit op zich maakt al een schending uit van de materiële motiveringsplicht.

In casu moet er toepassing gemaakt worden van de bepalingen in de Gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting in nationaal recht die het mogelijk maken een onderzoek te voeren indien er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk dat het recht op gezinshereniging opent een schijnhuwelijk is, en de bepalingen die toelaten de gezinshereniging te weigeren in het geval er vaststaat dat het huwelijk in kwestie effectief een schijnhuwelijk is.

Zo bepaalt artikel 12bis §5 van de vreemdelingenwet:

“Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [met betrekking tot die band] in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”

§ 6. “Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Artikel 11§1, 2° lid vreemdelingenwet bepaalt: “In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie”

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt: “de situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen

beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt: “Het verzoek goot vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden.”

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

De Commissie verwijst in verband met de documenten die kunnen gevraagd worden naar de bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten, en het feit dat dit betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst: “Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2. Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht. De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.” (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 22).

De lidstaten hebben geen beoordelingsmarge om bij het ontbreken van officiële documenten andere bewijsmiddelen in ontvangst te nemen: “In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen “ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband” in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke “andere bewijsmiddelen” moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van “andere bewijsmiddelen” voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelijke verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten.

Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM (2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22).

Art 16.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “

“De lidstaten kunnen tevens het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of de verblijfstitel van gezinsleden intrekken of weigeren te verlengen indien is vastgesteld dat: a) er valse of misleidende informatie is verstrekt, valse of vervalste documenten zijn gebruikt, of anderszins fraude is gepleegd of onwettige middelen zijn gebruikt; b) het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend tot stand is gebracht om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen.”

Artikel 16.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “De lidstaten kunnen specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk; - partnerschap of -adoptie, zoals bedoeld in lid 2. Er kunnen ook gerichte controles uitgevoerd worden bij de verlenging van de verblijfstitel van gezinsleden.”

De Commissie geeft aan dat lidstaten enkel specifieke controles mogen verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan van een schijnhuwelijk. Algemene controles zijn uit den boze.” (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 27). De Commissie verwijst verder naar afdeling 4.2 van de richtsnoeren inzake de richtlijn vrij verkeer van 2009 als uitgangspunt voor de definities (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 27).

Uit die Mededeling blijkt dat een huwelijk slechts een schijnhuwelijk kan zijn indien het enige doel van het huwelijk een verblijfsvoordeel was en dat de kwaliteit van de relatie er verder niets toe doet: “Schijnhuwelijken In overweging 28 van de richtlijn worden schijnhuwelijken omschreven als huwelijken die zijn aangegaan met als enig doel het in de richtlijn neergelegde recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, waarop anders geen aanspraak zou kunnen worden gemaakt. Een huwelijk kan niet als een schijnhuwelijk worden beschouwd louter omdat het een immigratievoordeel of enig ander voordeel oplevert. De kwaliteit van de relatie is irrelevant voor de toepassing van artikel 35.” (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 inzake richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM (2009) 313 definitief, blz. 15-17)

Verder verwijst de Commissie naar de handleiding schijnhuwelijken die betrekking heeft op schijnhuwelijken tussen EU-burgers en onderdanen van derde landen in het licht van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, om ook voor gezinshereniging met derdelanders als richtsnoer te fungeren, in het bijzonder op het gebied van onderzoeksinstrumenten en - technieken en grensoverschrijdende samenwerking (zie Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014.

https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf).

Daaruit blijkt dat om van een schijnhuwelijk te spreken er op zijn minst sprake moet zijn van artificieel gedrag, de wil te bedriegen voordat, en op het moment dat, beide partijen in het huwelijk treden. Als een huwelijk oprecht begint maar later de wil tot een duurzame relatie verdwijnt is het geen schijnhuwelijk. Het enige doel van het huwelijk moet zijn om een verblijfsvoordeel te krijgen. Het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert maakt het geen schijnhuwelijk: “Artificial conduct Firstly, the conduct, through which ELI law is abused, must be artificial in the sense that it is a feigned imitation, tacking naturalness, sincerity or spontaneity. When it comes to marriages of convenience, the abusive conduct is linked to the absence of intention of the married couple to create a family as a married couple and to lead a genuine marital life. The abusive character of marriages of convenience is represented by mala fide of the spouses¹³ prior to and at the moment they enter into the marriage. Marriages which started off as genuine marriages but later descended into something that is merely of form should not be considered as marriages of convenience even where a marriage that would otherwise have been terminated by divorce is maintained for the sole purpose of continuing to confer on the non-EU spouse a right of residence under EU law on free movement of EU citizens. The abusive conduct must be made with the purpose of obtaining the right of free movement and residence under EU law. As the notion of “sole purpose” is an autonomous concept of EU law, it must be interpreted according to EU law, taking into account primarily the purpose of this concept in the wider context of the fundamental freedom to move and the fight against abuse. Therefore, the notion of “sole purpose” should not be interpreted literally (as being the unique or exclusive purpose) but rather as meaning that the objective to obtain the right of entry and residence must be the predominant purpose of the abusive conduct. A conduct aimed at abusively acquiring more than one unfair advantage (such as, in addition to the right of residence, a tax advantage) may also be considered as abusive. On the other hand, a marriage cannot be considered as a marriage of convenience simply because it brings an immigration advantage, or indeed any other advantage (for example the right to a particular surname, location-related allowances, tax

advantages or entitlement to social housing for married couples).” (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.aqii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet in een individualiseringsplicht:

“In geval van afwijzing van een verzoek; intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

“Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van documenten waaruit de gezinsband blijkt” Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om “officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat “andere bewijsmiddelen” inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”. [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren” Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen”.

In casu: gebrek aan een individuele en objectieve beoordeling.

In casu gaat het over de weigering erkenning van het huwelijk van iemand die in België de status van vluchteling ontving. Verzoekster zelf heeft het statuut van asielzoekster in Oeganda. Verweester is hiervan op de hoogte. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweester rekening heeft gehouden met de moeilijkheden waarmee partijen worden geconfronteerd bij het bekomen van officiële documenten net omwille van hun bijzonder statuut als vluchteling/verzoeker om internationale bescherming.

In casu werd wel degelijk een geregistreerde huwelijksakte voorgelegd, doch ontbrak de legalisatie.

Bijgevolg dient uiteraard in eerste instantie rekening te worden gehouden met het interview dat de echtgenoot aflegde bij het Commissariaat-Generaal en de DVZ. Over deze verklaring wordt in de bestreden beslissing niets gezegd.

De echtgenoot verklaarde reeds op 27/02/2020 aan het CGVS dat hij gehuwd was met Mevr. [H.F.] in 2010 in Eritrea. Hij legde gedetailleerd uit hoe hij dit heeft gedaan en hij verklaarde dat hij eerst religieus was gehuwd in de kerk. Na de huwelijksreis zijn ze naar de gemeente geweest om het huwelijk te registreren. Deze informatie stemt volledig overeen met de voorgelegde huwelijksakte door verzoekster. Op het ogenblik van deze verklaring wist de echtgenoot natuurlijk nog niet dat hij erkend zou worden als vluchteling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op geen enkel ogenblik onderzoek heeft gevoerd naar de reden van het huwelijk van verzoekster en de referentiepersoon en de redenen waarom verzoekster en referentiepersoon de afgelopen 10 jaar een beperkt contact hadden met elkaar, namelijk ten gevolge van hun beperkte communicatiemogelijkheden en het feit dat de referentiepersoon de afgelopen jaren een bijzonder lange vluchtroute heeft afgelegd meer bepaald via Soedan en Egypte naar Israël.

Verwerende partij had toepassing moeten maken van artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Het is aan de hand van die artikelen dat er kan vastgesteld worden of er sprake is van een schijnhuwelijk dat toelaat om het recht op gezinshereniging met een derdelander met verblijfsrecht in de Unie te weigeren.

Verwerende partij moet dus (1) motiveren welke “gegronde vermoedens” er voorhanden waren die een ‘gerichte’ controle’ mogelijk maakte en (2) op welke wijze er is komen vast te staan dat het huwelijk in 2010 uitsluitend werd afgesloten opdat verzoekster toegang tot het grondgebied zou krijgen.

Verwerende partij motiveert echter niet op basis van welke vermoedens er besloten werd om bijkomend advies te vragen aan het Parket. Zij stelt enkel dat zij dit heeft gedaan omdat de huwelijksakte die verzoekster voorlegde niet gelegaliseerd was en dat de authenticiteit van het document niet kon worden gecontroleerd.

Het is zeer de vraag of het inwinnen van advies bij het parket, op basis van de zeer beperkte informatie die verwerende partij aan het parket bezorgd heeft, kan doorgaan voor een ‘gerichte controle’ in de zin van artikel 16 van de richtlijn.

Op datum van 13-09-2021 ontving de echtgenoot van verzoekster een brief van het parket met verzoek bewijzen en informatie te bezorgen aangaande zijn relatie en huwelijk. De echtgenoot kreeg hiervoor tot 15/10/2021 de tijd, maar reeds op 26-09-2021 volgde een negatief advies van het parket. (stuk 3)

Het onderzoek van het parket bestond aldus uit het opvragen van informatie aan de echtgenoot van verzoekster. De termijn voor het bezorgen van deze informatie werd zelfs niet gerespecteerd. Noch van verzoekster, noch van diens echtgenoot werden uitgebreide interviews afgenomen, zoals nochtans gebruikelijk zijn in onderzoeken schijnhuwelijk. Deze uitgebreide interviews laten de desbetreffende autoriteiten toe met kennis van zaken een beslissing te nemen en een inschatting te maken van de intenties van partijen. Vaak worden aldus gedetailleerde verhoren afgenomen in aanwezigheid van een tolk. Dit gebeurde in casu niet.

Het Parket schrijft in haar brief gericht aan de echtgenoot van verzoekster enkel: “ook een verklaring over uw kennismaking, het relatieverloop, uw huwelijk, uw huwelijksleven, uw partner, uw vluchtverhaal, uw onderlinge contacten,.... is welkom.” (stuk 3)

In feite draait het Parket en dus ook verweerster hiermee de bewijslast inzake het bestaan van een zogenaamd "schijnhuwelijk" om en legt men verzoekster en haar echtgenoot een negatieve bewijslast op.

Het komt nochtans diegene toe die iets beweert om hiervan ook de bewijzen voor te leggen.

De echtgenoot heeft aan het parket bewijzen van communicatie, foto's, geldtransacties, ontmoeting in Oeganda in juli 2021... voorgelegd, doch verweerster vindt deze bewijzen niet doorslaggevend. Zij concludeert tot een schijnhuwelijk op basis van volgende elementen:

- Snelle gang van zaken plus het huwelijk is gearrangeerd;*
- Weinig tot geen huwelijksleven, aangezien partijen elkaar de laatste 10 jaar niet meer hadden gezien. Men concludeert dat partijen in feite "vreemden" zijn van elkaar en dat het weinig realistisch is dat het huwelijk van partijen ineens in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren in België;*
- Men verwijst naar het bestaan van "andere dossiers" waarvan ondertussen geweten is dat de enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar België te reizen.*
- Meneer geniet een leefloon van het OCMW. Verweerster is van mening dat België onmogelijk "alle vreemde onderdanen die naar België willen komen kan onderhouden".*

De motivering van de bestreden beslissing is subjectief, algemeen en bijzonder gebrekkig.

Dat het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot een gearrangeerd huwelijk betrof en ze elkaar voor het laatst in 2011 zagen, zijn geen 'gegronde vermoedens' dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Gearrangeerde huwelijken zijn in Eritrea de gebruikelijk gang van zaken. Een snelle gang van zaken is vaak ingegeven vanuit culturele gebruiken.

Bovendien is een gearrangeerd huwelijk geen schijnhuwelijk: Het feit dat het echtpaar elkaar voor het laatst zagen in november 2011 zegt niets over de intenties van verzoekster op het moment dat het huwelijk werd afgesloten, met name in 2010. Op geen enkel moment wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de verklaringen die de referentiepersoon heeft afgelegd bij de DVZ of bij het CGVS tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

In casu heeft de verwerende partij het advies van het parket overgenomen zonder het te toetsen aan de specifieke omstandigheden van verzoekster en haar echtgenoot en de concrete elementen in het dossier. Daarnaast werd er geen rekening gehouden met de specifieke situatie waarin vluchtelingen zich bevinden en het totalitair regime dat ze ontvluchten in Eritrea. Er werd geen soepele beoordeling gehanteerd voor de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster, in tegenstelling tot de rechtspraak van het EHRM.

Op deze manier schendt verweerster haar motiveringsplicht.

Artikel 11 Vw bepaalt dat het moet vaststaan dat het om een schijnhuwelijk gaat. Het moet dus ook vaststaan dat het huwelijk tussen verzoekster en de referentiepersoon uitsluitend afgesloten werd opdat verzoekster het Rijk zou kunnen binnenkomen. Verwerende partij maakt zich schuldig aan vervalgemeningen en verwijst in casu naar 'andere dossiers' en het gegeven dat België toch niet alle vreemdelingen die naar België willen komen financieel kan ondersteunen. Deze motivering geeft geen blijk van een 'individuele beoordeling'. Alleszins toen partijen huwden in 2010 had de referentiepersoon helemaal nog geen verblijfsrecht in België, noch Europa zodat het huwelijk onmogelijk kan zijn aangegaan m.h.o.o een verblijfsrechtelijk voordeel.

Er werd voorbijgegaan aan het feit dat na gedwongen migratie uit vrees voor vervolging gezinshereniging de enige optie is om het huwelijksleven voort te zetten. Het is aan verwerende partij om onpartijdig het geheel van de bewijselementen te beoordelen, en niet een deel van het bewijs te verwerpen, louter en alleen omdat er uit andere dossiers zou blijken dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar België te kunnen komen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). De referentiepersoon heeft bijgevolg het recht om gehoord te worden. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet

voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Noch verzoekster, noch diens echtgenoot werden in casu gehoord.

De verwerende partij kon in casu dan ook geen toepassing maken van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek om de gezinshereniging te weigeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangegeven dat verzoekster geen beroep kan doen op deze bepaling. Hierbij wordt aangegeven dat de overgemaakte Eritrese huwelijksakte niet werd gelegaliseerd, zodat de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Verweerder verwijst naar artikel 12bis, § 5 en § 6 van de Vreemdelingenwet en verduidelijkt waarom hij van oordeel is dat uit de omstandigheden blijkt dat het huwelijk, in hoofde van beide partners of één van hen, enkel is gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Op grond hiervan concludeert verweerder dat hij het huwelijk niet erkent, zodat dit ook geen recht op gezinshereniging kan openen. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent nu duidelijk blijkt dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen. Het doel van de formele motiveringsplicht is derhalve bereikt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekster legt ter ondersteuning van een aanvraag gezinshereniging een Eritrese huwelijksakte neer, opgesteld op 1 april 2010, dit ter bevestiging van een religieus huwelijk dat zij met de referentiepersoon heeft afgesloten in Eritrea op 24 januari 2010. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, betreft het een niet-gelegaliseerde huwelijksakte. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de erkenning van een buitenlandse authentieke akte de legalisering van deze akte vereist (cf. bijv. Familierechtbank Gent 30 april 2020, Tijdschrift@ipr.be 2021/1,112 -117).

2.5. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich ervan bewust was dat de visumaanvraag moet worden behandeld in het licht van artikel 12bis, § 5 en § 6 van de Vreemdelingenwet, dat de situatie regelt van een vreemdeling die niet beschikt over de vereiste officiële documenten, quod in casu. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

2.6. Uit een lezing van artikel 12bis, § 5 en § 6 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascadesysteem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt gesteld:

"De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen ";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

2.7. Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde Omzendbrief het volgende:

"3. " Andere geldige bewijzen "

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen "

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het

verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

[...]

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name:

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

2.8. De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

2.9. In het door verzoekster terecht geciteerde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"(...) Verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid

60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

61 Zoals de advocaat-generaal in de punten 57 en 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt uit deze bepalingen dat de gezinshereniger en zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid de verplichting hebben om met de bevoegde nationale autoriteiten samen te werken, met name om hun identiteit en gezinsband vast te stellen alsmede de redenen die hun verzoek rechtvaardigen, hetgeen inhoudt dat zij, voor zover mogelijk, de gevraagde bewijzen verstrekken en, in voorkomend geval, de gevraagde toelichtingen en inlichtingen verschaffen (zie naar analogie arrest van 14 september 2017, *K., C-18/16, EU:C:2017:680*, punt 38).

62 Deze samenwerkingsplicht impliceert derhalve dat de gezinshereniger of zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid alle relevante bewijselementen verstrekt om te beoordelen of de door hen aangevoerde gezinsband daadwerkelijk bestaat, maar ook dat zij antwoord geven op vragen en verzoeken daarover van de bevoegde nationale autoriteiten, dat zij zich ter beschikking van die autoriteiten houden voor gesprekken of andere onderzoeken en dat zij, wanneer zij geen officiële bewijsstukken kunnen overleggen waaruit de gezinsband blijkt, uitleggen waarom zij dat niet kunnen doen.

Onderzoek van de verstreekte bewijselementen en van de afgelegde verklaringen

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekkt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekkt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

69 Zoals eveneens in herinnering gebracht in punt 6.1.2 van de richtsnoeren, bepaalt artikel 11, lid 2, van die richtlijn immers expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband. (...).

2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete individuele beoordeling van de situatie en dat de lidstaten ertoe zijn gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren, problemen en omstandigheden te maken, waarbij ook rekening moet worden gehouden met culturele aspecten. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Hierbij dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het streven om het gezinsleven te bevorderen. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van

de richtlijn 2003/86/EG. Zij mogen hun beoordelingsmarge echter niet zo gebruiken dat ze afbreuk doen aan het doel en het nuttig effect van de richtlijn. De lidstaten kunnen het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging.

2.11. Waar verzoekster aangeeft dat verweerder haar visumaanvraag niet vermag te weigeren om de loutere reden dat zij geen officiële stukken kan bijbrengen – waarbij zij benadrukt dat verweerder bijzondere aandacht moet schenken aan de situatie van vluchtelingen voor wie het vaak moeilijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen – kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing het gebrek aan gelegaliseerde huwelijksakte wel aanstipt, maar niet aanwendt als reden om het visum te weigeren. Verweerder stelt immers *“dat daarom bijkomend onderzoek werd verricht in het licht van art. 12 bis §5 en 6”*.

2.12. Verweerder is aldus overgegaan tot een in concreto onderzoek van de aangehaalde huwelijksband, zoals voorzien in artikel 12bis, § 5 en § 6 van de Vreemdelingenwet. De vraag rest of dit onderzoek getuigt van een individuele en zorgvuldige beoordeling, waarbij alle relevante factoren in aanmerking werden genomen.

2.13. In de bestreden beslissing worden volgende elementen aangereikt, om te besluiten tot de weigering van de afgifte van het gevraagde visum:

(1) het is een zuiver gearrangeerd huwelijk, waarbij er sprake is van een snelle gang van zaken; ze zagen elkaar voor het eerst in september 2009; het huwelijk werd voltrokken voor de kerk op 24 januari 2010 en geregistreerd op 1 april 2020;

(2) de neergelegde akte is niet gelegaliseerd, zodat de echtheid ervan onmogelijk kan worden gegarandeerd, zodat het goed kan zijn dat betrokkenen nooit echt met elkaar zijn getrouwd, maar nu wel een huwelijksakte voorleggen;

(3) door de huwelijksakte aan te bieden, op een moment dat de referentiepersoon als vluchteling is erkend, is er een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster, die momenteel als asielzoeker in Oeganda verblijft en *“haar kans [ziet] om gezinshereniging aan te vragen”*;

(4) er is weinig tot geen huwelijksleven:

(a) verzoekster en de referentiepersoon zouden één jaar en vijf maanden samengewoond, waarna de referentiepersoon uit Eritrea is vertrokken;

(b) van een stabiel huwelijk is geen sprake; verzoekster en de referentiepersoon hadden elkaar al tien jaar niet meer gezien en zijn dus eigenlijk slechts vreemden ten opzichte van elkaar, zodat het weinig realistisch is dat dit huwelijk in België ineens in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren;

(c) *“Uit andere dossiers weten we intussen dat het enig opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar Europa te kunnen komen”*;

(5) voor wat betreft de relatiebewijzen

(a) er worden enkel afdrucken van chatberichten en videogesprekken voorgelegd, waarvan de inhoud niet kan worden nagegaan omdat betrokkenen Tigrinya spreken,

(b) *“dergelijke bewijzen zijn echter niet doorslaggevend, want ook in andere dossiers waar de naar België overgekomen partners nadien terug verdwenen zijn, werden dergelijke bewijzen voorgelegd”*

(c) de referentiepersoon stuurt geld op naar verzoekster, hij is haar gaan bezoeken in Oeganda van 11 juli 2021 tot 21 augustus 2021, *“Daar werden dan een reeks geposeerde foto's getrokken. Het lijkt allemaal nogal geësceneerd om een dossier aan relatiebewijzen op te bouwen”*;

(6) de referentiepersoon geniet een leefloon en kan dus niet instaan voor zijn eigen onderhoud, laat staan dat van zijn echtgenote; *“België kan onmogelijk alle vreemde onderdanen die naar België willen komen onderhouden”*.

2.14. Verzoekster acht voormelde motieven, *“subjectief, algemeen en bijzonder gebrekkig”*. Zij stelt dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat de referentiepersoon reeds tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tempore non suspecto, toen hij nog geen erkend vluchteling was, melding heeft gemaakt van zijn huwelijk met verzoekster in Eritrea in 2010, waarbij hij in detail is getreden over de totstandkoming ervan. Eveneens werd volgens verzoekster geen rekening gehouden met de reden waarom zij en de referen-

tiepersoon de laatste tien jaar een beperkt contact hadden, met name omdat de referentiepersoon een bijzonder lange vluchtroute heeft afgelegd en omdat ze beperkte communicatiemogelijkheden hadden. Verzoekster hekelt ook het gegeven dat er geen uitgebreide interviews werden afgenomen van haar en haar echtgenoot om hun intenties bij het sluiten van hun huwelijk na te gaan. Verzoekster benadrukt dat verweerder zich schuldig maakt aan veralgemeningen en verwijzingen naar *“andere dossiers”*, waarbij hij aldus in gebreke is gebleven een individuele, en bovenal onpartijdige, beoordeling te maken van de bewijselementen van haar dossier. Verzoekster verwijst naar de definitie van een schijnhuwelijk in Europese en Belgische regelgeving en beklemtoont het gegeven dat zij reeds in 2010 is gehuwd met de referentiepersoon, op een moment dat laatstgenoemde helemaal nog geen verblijfsrecht had in België, zodat het huwelijk onmogelijk kan zijn aangegaan met het oog op het verkrijgen van een verblijfs-rechtelijk voordeel.

2.15. De Raad kan verzoekster volgen in haar uiteenzetting. Wat betreft de motieven (1) en (2), stelt verzoekster dat een gearrangeerd huwelijk en een snelle gang van zaken in dit verband, gebruikelijk zijn in Eritrea en dat dergelijk huwelijk niet gelijk staat aan een schijnhuwelijk. De Raad beschikt niet over informatie die het tegendeel zegt; verweerder heeft geen nota neergelegd. Waar verweerder erop wijst dat de neergelegde akte niet is gelegaliseerd, betreft dit *“eenvoudigweg [een] element waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval”* (HvJ 13 maart 2019, C-635-17). Verweerder geeft in dit verband aan dat het *“goed kan zijn dat betrokkenen nooit echt met elkaar zijn getrouwd”*, doch dergelijke hypothetische vooropstelling volstaat niet. Indien verweerder van mening is dat er omstandigheden zijn waaruit blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon nooit echt met elkaar zijn getrouwd, dan dient hij dit ook concreet uiteen te zetten. Het louter vooropstellen van de mogelijkheid dat zij niet echt zijn getrouwd, zonder hierover een eenduidig standpunt in te nemen, volstaat niet. Verzoekster merkt hierbij terecht op dat verweerder geen rekening gehouden heeft met het feit dat de referentiepersoon tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingen-zaken en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tempore non suspecto, melding heeft gemaakt van zijn huwelijk met verzoekster in Eritrea in 2010. Verweerder heeft geen nota neergelegd en spreekt dit niet tegen. In het administratief dossier zit alleszins de door referentiepersoon op 25 oktober 2019 ingevulde vragenlijst van de Dienst Vreemdelingen-zaken die verzoeksters beweringen ondersteunt. Blijkens rubriek 14 heeft de referentiepersoon aangestipt dat er eerst een religieus huwelijk was in 2010 dat kort daarna werd geregistreerd.

2.16. Wat betreft het huwelijksleven (motief 4), geeft verweerder zonder meer aan dat verzoekster en de referentie-persoon 1 jaar en 5 maanden *“zouden”* samengewoond hebben bij de ouders van de referentiepersoon. Vervolgens zet hij in de verf dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar 10 jaar niet meer hebben gezien sinds juni 2011, toen de laatst vermelde persoon Eritrea verliet. Verzoekster werpt terecht op dat er geen rekening werd gehouden met het totalitair regime in Eritrea dat wordt ontvlucht en de specifieke situatie waarin vluchtelingen zich bevinden. De referentiepersoon werd alhier erkend als vluchteling. Een vertrek uit het herkomstland wegens een gegronde vrees voor het leven is bezwaarlijk een vrijwillige keuze en hieruit kan verweerder dan ook geen negatieve consequenties trekken voor het huwelijksleven. De langdurige scheiding tussen verzoekster en de referentiepersoon dient – zoals verzoekster terecht opwerpt – in deze context te worden bekeken. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, heeft de referentiepersoon immers een lange vluchtroute ondernomen alvorens in België uit te komen. Voorts stelt verzoekster terecht dat het feit dat zij en de referentiepersoon elkaar voor het laatst zagen in 2011, niets zegt over haar intenties op het moment dat het huwelijk in 2010 werd afgesloten. Het is niet omdat het huwelijksleven ten gevolge van omstandigheden buiten hun wil – met name de vlucht van de referentiepersoon, die blijkens de toekenning van de vluchtelingenstatus gegrond was op een vrees voor zijn leven – werd onderbroken, dat verzoekster en de referentiepersoon op het ogenblik van het afsluiten van het huwelijk niet de intentie hadden om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

2.17. Verzoekster kan voor wat betreft motief (3) worden gevolgd waar ze stelt dat verweerder bezwaarlijk kan voorhouden als zou zij in 2010 de intentie hebben gehad om te huwen, om zo meer dan tien jaar later een verblijfsrechtelijk voordeel in België te verkrijgen dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Op dat moment was de referentiepersoon zelfs nog niet op de vlucht, laat staan dat hij en verzoekster wisten dat hij op termijn een verblijfsrecht zou verwerven in Europa en meer specifiek in België. Verzoekster stelt bovendien terecht dat er niet aan voorbij mag worden gegaan dat na gedwongen migratie uit vrees voor vervolging, gezinshereniging de enige optie is om het huwelijksleven verder te zetten. Het is dan ook niet gepast om te stellen dat verzoekster *“haar kans”* ziet om gezinshereniging aan te vragen, zoals verweerder in de beslissing, met een onnodige negatieve connotatie, stelt (motief 3). Verzoekster doet niet meer dan het initiëren van de wettelijk voorziene

mogelijkheid om haar huwelijksleven verder te zetten, na de vlucht van haar echtgenoot. In dezelfde zin volstaat het niet van verweerder om in de bestreden beslissing te poneren (motief 4), *“Uit andere dossiers weten we intussen dat het enig opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar Europa te kunnen komen.”* Verweerder maakt zich hier schuldig aan veralgemeningen, zoals verzoekster terecht opwerpt in haar verzoekschrift. Dit zegt niets over de individuele omstandigheden die haar dossier kenmerken.

2.18. Zoals verzoekster ook aangeeft, heeft de referentiepersoon bovendien relatiebewijzen overgemaakt. Verweerder acht deze niet doorslaggevend, omdat *“ook in andere dossiers waar de naar België overgekomen partners nadien terug verdwenen zijn, [...] dergelijke bewijzen [werden] voorgelegd”* (motief 5). Dit geeft opnieuw geen blijk van een individuele beoordeling zoals verzoekster terecht opmerkt. De Raad ziet ook niet in hoe het feit dat de referentiepersoon, op vraag van de procureur des Konings, afschriften van chatberichten, financiële transacties en foto's overmaakt, ervan zou getuigen dat dit *“allemaal nogal geënceneerd [lijkt] om een dossier aan relatiebewijzen op te bouwen”*. Het overmaken van deze bewijsstukken ondanks de context van een lange vlucht uit het herkomstland lijkt veeleer een positief element. Verweerder poogt tevergeefs deze bewijsstukken in een negatief daglicht te stellen aan de hand van veralgemeningen. Verzoekster kan bovendien aan de hand van het administratief dossier en stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift worden gevolgd waar ze opmerkt: *“Op datum van 13-09-2021 ontving de echtgenoot van verzoekster een brief van het parket met verzoek bewijzen en informatie te bezorgen aangaande zijn relatie en huwelijk. De echtgenoot kreeg hiervoor tot 15/10/2021 de tijd, maar reeds op 26-09-2021 volgde een negatief advies van het parket. (...) De termijn voor het bezorgen van deze informatie werd zelfs niet gerespecteerd.”* Verweerder kan er dan ook bezwaarlijk over vallen dat er *“enkel”* afdrukken van chatgesprekken en videogesprekken werden voorgelegd en dat er geen vertaling werd voorgelegd van de inhoud van de gesprekken. Bovendien kan verzoekster ook worden gevolgd waar ze opwerpt: *“Het onderzoek van het parket bestond aldus uit het opvragen van informatie aan de echtgenoot van verzoekster. (...) Noch van verzoekster, noch van diens echtgenoot werden uitgebreide interviews afgenomen, zoals nochtans gebruikelijk zijn in onderzoeken schijnhuwelijk. Deze uitgebreide interviews laten de desbetreffende autoriteiten toe met kennis van zaken een beslissing te nemen en een inschatting te maken van de intenties van partijen. Vaak worden aldus gedetailleerde verhoren afgenomen in aanwezigheid van een tolk. Dit gebeurde in casu niet.”* Zo had verweerder bij de referentiepersoon bijv. kunnen polsen naar de inhoud van de gesprekken in het Tigrinya en had hij kunnen nagaan waarom er een beperkt contact was tussen hem en verzoekster, wat hij heeft nagelaten te doen.

2.19. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat de referentiepersoon een leefloon geniet, waarbij *“België onmogelijk alle vreemde onderdanen die naar België willen komen [kan] onderhouden”*, kan de Raad enkel vaststellen dat deze overweging de bestreden beslissing niet kan overeind houden, aangezien dit volledig irrelevant is bij de beoordeling of er in casu sprake is van een schijnhuwelijk. Minstens verduidelijkt verweerder het tegendeel niet in de bestreden beslissing.

2.20. Gelet op bovenstaande kan verzoekster worden gevolgd, waar zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing *“subjectief, algemeen en bijzonder gebrekkig is”* en niet getuigt van een zorgvuldig en individueel onderzoek van de elementen binnen de context die haar zaak kenmerken. Verzoekster kan geheel worden gevolgd waar ze opwerpt: *“Het is aan verwerende partij om onpartijdig het geheel van de bewijselementen te beoordelen, en niet een deel van het bewijs te verwerpen, louter en alleen omdat er uit andere dossiers zou blijken dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar België te kunnen komen.”* Verweerder heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt en verdedigt zich dus niet op de door verzoekster geuite kritiek. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 12bis, § 5 en § 6 van de Vreemdelingenwet, is aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2021 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA